

Epistola către Evrei (10) - Stanley Bruce Anstey

Capitolul 10

Cuprinsul

Credinciosul desăvârșit (Evrei 10.1-18)	1
Voia lui Dumnezeu (versetele 1-10)	2
Lucrarea lui Hristos (versetele 11-14).....	5
Mărturia Duhului (versetele 15-18).....	7
Îndemnuri practice (Evrei 10.19-13.25)	9
Fiecare creștin credincios este făcut preot.....	9
Calea nouă și vie de acces în Sfânta sfintelor (versetele 19-22)	10
Ținerea cu tărie a mărturisirii speranței noastre (versetul 23).....	13
Îndemnarea reciprocă la dragoste și la fapte bune (versetele 24,25)	13
A patra avertizare împotriva apostaziei (Evrei 10.26-39)	14
Pericolul de a păcătui cu voia (versetele 26-31)	14
Trei lucruri, pe care nu trebuie să le pierdem din vedere (versetele 32-39).....	17

Credinciosul desăvârșit (Evrei 10.1-18)

În capitolul 9, scriitorul a vorbit despre faptul că sângele lui Hristos curăță conștiința credinciosului (Evrei 9.14). În capitolul 10, el revine asupra acestui subiect și explică cum are loc aceasta. Acest capitol este, așadar, o sinteză (sau o concluzie) a ceea ce a fost prezentat în capitolul 9. El ne prezintă modul în care credinciosul este făcut potrivit pentru prezența lui Dumnezeu și astfel capabil să intre cu îndrăzneală sfântă în Sfânta sfintelor ca un închinător curățit.

Partea doctrinară a capitolului (Evrei 10.1-18) constă din trei părți în legătură cu marea jertfă a lui Hristos. Toate cele trei Persoane ale Dumnezeirii (Triunitatea) sunt implicate în a asigura credinciosului binecuvântarea mântuirii:

- *Voia lui Dumnezeu* este sursa binecuvântării noastre (Evrei 10.1-10).
- *Lucrarea lui Hristos* este mijlocul prin care primim binecuvântarea (Evrei 10.11-14).
- *Mărturia Duhului* ne duce la cunoașterea conștientă a binecuvântării noastre (Evrei 10.15-18).

Aceste versete ne învață, așadar, că voia lui Dumnezeu a fost împlinită prin lucrarea lui Hristos pe cruce. Iar mărturia Duhului ne oferă o înțelegere profundă a acestui fapt. J.N. Darby rezumă aceasta astfel:

Eu eram plin de păcat; era nevoie de cineva care să se gândească la mine, era nevoie de cineva care să facă ceea ce era necesar și apoi de cineva care să-mi spună rezultatul... Există:

Capitolul 10

1. voia lui Dumnezeu – „voie prin care am fost” etc.,
2. lucrarea, prin care voia este împlinită – „prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, o dată pentru totdeauna”,
3. înțelegerea despre aceasta, care mi-a fost dată.¹

Voia lui Dumnezeu (versetele 1-10)

Versetele 1-4

Evrei 10.1-4: Pentru că legea, având umbra bunurilor viitoare, nu însăși imaginea lucrurilor, nu poate niciodată, cu aceleași jertfe, care se aduc neîncetat în fiecare an, să-i desăvârșească pe aceia care se apropie. Astfel, n-ar fi încetat ele să fie aduse dacă cei care slujesc, odată curățiți, n-ar mai fi avut nici o cunoștință de păcate? Dar în acestea este o amintire de păcate în fiecare an. Pentru că este imposibil ca sângele de tauri și de țapi să înlăture păcatele.

În rezumatul capitolului anterior (9), scriitorul arată că odată cu venirea lui Hristos (prima Sa venire), jertfele sistemului levitic au fost înlocuite de jertfa Sa unică și mare. Prin urmare, „umbra bunurilor viitoare” a făcut loc conținutului propriu-zis, reprezentat în lucrarea împlinită a lui Hristos. În vremurile Vechiului Testament, lumina lui Dumnezeu strălucea asupra lui Hristos, iar toate formele și ceremoniile, inclusiv sabatele săptămânale, erau doar umbre ale lui Hristos. Când El Însuși a venit și a împlinit aceste modele, conținutul propriu-zis a luat locul lor. În acest sens, sistemul levitic, cu formele și ritualurile sale, și-a îndeplinit scopul de a indica spre Hristos și acum nu mai este necesar.

Sistemul Cortului întâlnirii era o „parabolă” (Evrei 9.9) și o „umbră” (Evrei 10.1) a lucrurilor spirituale din ceruri, dar nu era „însăși imaginea lucrurilor”. Prin această afirmație, scriitorul arată clar că nu ar trebui să credem că fiecare vas și fiecare obiect din Cortul întâlnirii are neapărat un echivalent în cer. Astfel de idei duc la interpretări mistice.

Ideea principală din primele versete ale capitolului 10 este următoarea: jertfele aduse în acest sistem pământesc nu puteau „îndepărta” cu adevărat păcatele dinaintea lui Dumnezeu, nici nu puteau, în ceea ce privește conștiința lor, „să-i desăvârșească pe aceia care se apropie”. De fapt, aceste jertfe nu au fost aduse în acest scop. După cum s-a menționat, ele au fost aduse pentru a indica timpul în care Hristos urma să vină ca „jertfă pentru păcat” (Isaia 53.10; Romani 8.3; 2 Corinteni 5.21).

Spre deosebire de incapacitatea multor jertfe din Vechiul Testament de a face un credincios desăvârșit, scriitorul spune că în creștinism, închinătorul este „curățit *o dată* pentru totdeauna” prin simpla credință în lucrarea împlinită a lui Hristos. Acceptându-L ca Mântuitor, credinciosul este curățit pentru totdeauna! Această curățire nu trebuie repetată niciodată! Rezultatul practic al acestei mari binecuvântări este că credinciosul nu mai are „cunoștință de păcate”. Așa cum am arătat în comentariul nostru la Evrei 9.13 și 14, cel care are cunoștința păcatelor trăiește în frica, că Dumnezeu îl va judeca într-o zi pentru păcatele sale. A nu mai avea cunoștința păcatelor înseamnă că frica de judecată este înlăturată pentru totdeauna, deoarece am înțeles că problema păcatelor noastre a fost rezolvată în mod drept de Dumnezeu prin jertfa lui Hristos și că nu vom mai fi niciodată judecați. După cum s-a menționat în capitolul 9, o conștiință curățită este o

¹ J.N. Darby, „Notes on the Epistle to the Hebrews”, *Collected Writings*, vol. 27, pag. 396.

Capitolul 10

binecuvântare pe care o au adevărații creștini, pe care sfinții din Vechiul Testament nu o aveau sub sistemul levitic.

Scriitorul argumentează: dacă jertfele aduse în Ziua mare a ispășiri ar fi îndepărtat păcatele dinaintea lui Dumnezeu, „aducerea lor ar fi încetat” (Evrei 10.2). Dar, deoarece jertfele continuau „în fiecare an”, aceasta este o dovadă clară că ele nu făceau aceasta. Ritualul vechi-testamentar din Ziua mare a ispășirii acoperea păcatele (aceasta este semnificația cuvântului „ispăși” în limba ebraică) datorită îngăduinței lui Dumnezeu (Romani 3.25). Dar acest ritual nu putea să înlăture păcatele. Sângele „taurilor”, care aducea ispășire anuală pentru preoții din acest sistem (Leviticul 16.6-14), și sângele „șapilor”, care aducea ispășire anuală pentru restul copiilor lui Israel (Leviticul 16.15-22), nu puteau pur și simplu să înlăture păcatele. Această înlăturare putea fi realizată numai prin moartea lui Hristos (1 Ioan 3.5). F.B. Hole scrie în privința aceasta:

Jertfele vechiului legământ erau asemănătoare cu o astfel de schimbare. Ele aveau valoarea lor, dar aceasta consta în ceea ce indicau. Ele erau, ca să zicem așa, doar hârtie; numai jertfa lui Hristos este ca aurul fin. În a treia carte a lui Moise [Leviticul] este arătată valoarea lor relativă. În Epistola către Evrei găsim că valoarea lor este doar relativă, nu reală. Ele nu pot îndepărta niciodată păcatele. De aceea, Dumnezeu nu a avut plăcere de ele, iar venirea lui Hristos era o necesitate.²

Însă iudeii au refuzat să accepte că Hristos era marea împlinire a umbrei. Ei s-au agățat de formele și ritualurile exterioare ale iudaismului, deși conținutul real al acestora, despre care vorbeau aceste lucruri, fusese împlinit. Era o ignoranță intenționată. A prefera Legea în locul lui Hristos este ca și cum ai prefera imaginea unei persoane în locul persoanei în sine, care este prezentată în imagine! În ceea ce privește evreii care se declaraseră creștini, este greu de înțeles cum cineva ar fi vrut să părăsească realitatea din Hristos și să se întoarcă la imitații. Sau de ce cineva ar vrea să părăsească un Mare Preot desăvârșit, care slujește în Sfânta sfintelor cerească, și să se întoarcă la un preot imperfect, care slujea în Sfânta sfintelor pământească. Cu toate acestea, pentru unii evrei, aceasta era în mod evident o ispită.

Versetul 5

Evrei 10.5: De aceea, intrând în lume, El spune: „N-ai voit jertfă și dar, ci Mi-ai întocmit un trup. ...

Deoarece sângele taurilor și al șapilor nu putea satisface cerințele dreptății divine referitoare la păcat, voia lui Dumnezeu era ca, la un moment dat în istoria lumii, să fie adusă o jertfă acceptabilă pentru a realiza aceasta. Scriitorul citează Psalmul 40, pentru a arăta că, în planul lui Dumnezeu înainte de întemeierea lumii, era prevăzut ca Hristos să vină în lume ca purtător al păcatelor și, prin jertfa Sa unică, să rezolve problema păcatului spre gloria lui Dumnezeu și spre binecuvântarea oamenilor. El spune: „De aceea, intrând în lume, El spune: „N-ai voit jertfă și dar, ci Mi-ai întocmit un trup.” Aceasta înseamnă că Domnul a venit în deplină conștientizare că cerințele dreptății divine nu puteau fi îndeplinite prin jertfele levitice și că El trebuia să devină Om, pentru a fi purtătorul păcatelor oamenilor. Astfel, Dumnezeu l-a pregătit un „trup” uman, pe care El l-a luat la întruparea Sa (Luca 1.35). Și „prin jertfirea trupului lui Isus Hristos” a fost adusă o jertfă care a șters păcatul „o dată pentru totdeauna” (Evrei 10.10).

² F.B. Hole, *Grundzüge des Neuen Testaments*, vol. 5: *Hebräerbrief – Petrusbriefe*, Hückeswagen (CSV) 1999, pag. 73.

Capitolul 10

„Tu Mi-ai pregătit un trup” – aceasta este o citare din Psalmul 40.6 din Septuaginta (o traducere greacă a Vechiului Testament din secolul al III-lea î.Hr.), la fel ca și celelalte citate din Vechiul Testament din această epistolă, care provin din Septuaginta. Ne-am putea întreba de ce Duhul lui Dumnezeu l-a îndrumat pe scriitor să citeze astfel, deoarece în textul ebraic se spune: „*Urechi* mi-ai pregătit”. Însă, în redactarea scrierilor Noului Testament, Duhul are privilegiul de a schimba ceea ce El Însuși a inspirat inițial în Vechiul Testament, deoarece El este autorul divin. Ar fi similar dacă am privi un tablou de Rembrandt și am gândi că ar arăta mai bine dacă am adăuga câteva pete de culoare ici și colo – așa ceva ar fi complet inacceptabil. Dacă însă Rembrandt însuși ar veni, ar privi opera sa și ar decide să adauge o tușă de culoare picturii sale, ar fi acceptabil, deoarece el este pictorul original. La fel, autorul divin al Sfintei Scripturi are tot dreptul să redea diferit un anumit text din Noul Testament. Nu se contrazică, deoarece a avea „urechi” înseamnă a avea un „trup”. Psalmul 40.6 subliniază *ascultarea* lui Hristos ca Rob; de aceea, expresia este redată în mod adecvat prin „urechi”. În Evrei 10.5 se subliniază că Hristos S-a *dat pe Sine ca jertfă*. Și acolo se spune „trup”.

Versetul 6

Evrei 10.6: ... Nu Ți-au plăcut arderi-de-tot și jertfe pentru păcat. ...

Această afirmație ar fi fost deosebit de greu de acceptat pentru evreii care erau profund înrădăcinați în iudaism. Ei știau că aceste jertfe erau date de Dumnezeu și că Lui Îi plăcea când ele erau aduse. Ele erau „mireasmă plăcută DOMNULUI” (Leviticul 1.9,13,17; etc.). Ideea că Dumnezeu nu găsea plăcere în ele era greu de acceptat pentru un evreu. Deoarece este vorba de o citare din propriile lor scrieri (Psalmul 40.6), iudeii trebuie să recunoască că nu este o idee ciudată inventată de scriitorul epistolei. Propriile lor scrieri spun că va veni un timp când aceste jertfe și daruri nu vor mai fi „necesare”. Aceasta poate fi explicat numai prin venirea lui Mesia și aducerea jertfei Sale mari, așa cum mărturisesc multe pasaje din Sfânta Scriptură.

Versetul 7

Psalmul 40 este citat pentru a arăta că Hristos este marea împlinire a tuturor acestor jertfe. Acest psalm descrie devotamentul Său pentru a împlini voia lui Dumnezeu:

Evrei 10.7: Atunci am spus: «Iată, Eu vin (în sulul cărții este scris despre Mine) ca să fac voia Ta, Dumnezeule»”.

„Cartea” nu este Biblia, ci o referire figurativă la hotărârea lui Dumnezeu cu privire la venirea lui Hristos în această lume pentru a face ispășire. Când citează psalmul, Duhul lui Dumnezeu omite în mod intenționat cuvintele „este plăcerea Mea”³. Aceasta se datorează faptului că Psalmul 40, în interpretarea sa principală, are de-a face cu moartea lui Hristos ca adevărata jertfă de ardere-de-tot. La fel ca jertfa de ardere-de-tot, împlinirea voinței lui Dumnezeu era ceva care Îi era plăcut Domnului – chiar dacă asta însemna pentru El să moară. Însă, în Evrei 9 și 10 este vorba despre jertfa lui Hristos ca jertfă pentru păcat, prin care El a fost „făcut păcat” (2 Corinteni 5.21). Ca adevărată jertfă pentru păcat, El a suferit chinuri de nedescris sub judecata lui Dumnezeu, când a purtat păcatele noastre pe propriul Său trup pe lemn. Aceste suferințe ispășitoare nu au fost o bucurie pentru El, dar El a rămas ascultător de voia lui Dumnezeu pe cruce pentru a înlătura

³ Nota redacției: Versiunea engleză KJV traduce Psalmul 40.9 cu „*I delight to do thy will*”.

Capitolul 10

păcatul. De aceea, expresia „este plăcerea Mea” este omisă atunci când psalmul se referă la jertfa pentru păcat.

Versetele 8,9

Evrei 10.8,9: Spunând mai sus: „N-ai vrut, nici nu Ți-au plăcut jertfe și daruri și arderi-de-tot și jertfe pentru păcat” (care sunt aduse potrivit legii), atunci El a spus: „Iată, Eu vin ca să fac voia Ta”. El desființează ce este întâi, ca să stabilească ce este a doua oară; ...

În Evrei 10.8 și 9, Psalmul 40 este citat a doua oară, dar dintr-un alt motiv. De data aceasta, în contextul abolirii întregului sistem levitic. Scriitorul menționează cele patru jertfe principale din Leviticul 1-6 ca fiind suma sistemului levitic și apoi vorbește despre faptul că Hristos a venit în lume pentru a înlătura acest sistem. Acest fapt arată că jertfa lui Hristos reprezintă desăvârșirea și încheierea ordinii levitice. Psalmul 40 este citat din două motive: o dată în legătură cu venirea lui Hristos în lume, pentru a îndepărta păcatele odată pentru totdeauna (Evrei 10.4-7) și apoi în legătură cu venirea Lui pentru a înlătura „prima” rânduială referitoare la apropierea de Dumnezeu (sistemul levitic). Acest ultim punct era necesar pentru a instaura „a doua” rânduială sub noul legământ. Simplu spus: a doua rânduială nu putea fi instaurată atâta timp cât prima era încă în vigoare.

Versetul 10

Evrei 10.10: ... „voie” prin care am fost sfințiți, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna.

Rezultatul măreț al împlinirii voii lui Dumnezeu este că „am fost sfințiți, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna”. Prin această mare lucrare a lui Hristos, Dumnezeu a pus deoparte pe credincioși pentru binecuvântări eterne (sensul sfințirii).

Lucrarea lui Hristos (versetele 11-14)

Versetele 11-13

Scriitorul se concentrează apoi asupra lucrării împlinite de Hristos; mai întâi asupra a ceea ce ea a fost pentru glorificarea lui Dumnezeu, apoi asupra a ceea ce a realizat lucrarea lui Hristos ca binecuvântări pentru credincioși. În ceea ce privește partea lui Dumnezeu, el spune:

Evrei 10.11-13: Și, în adevăr, orice preot stă în picioare în fiecare zi, slujind și aducând deseori aceleași jertfe care niciodată nu pot înlătura păcatele, dar El, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, de acum așteptând până când vrăjmașii Lui vor fi puși ca așternut al picioarelor Lui.

„O singură jertfă” al lui Hristos a satisfăcut atât de complet cerințele dreptății divine referitoare la păcat, încât El avea tot dreptul să Se așeze la dreapta lui Dumnezeu. După ce lucrarea a fost împlinită, Dumnezeu chiar I-a cerut să se așeze acolo: „Șezi la dreapta Mea, până îi voi pune pe vrăjmașii Tăi ca așternut al picioarelor Tale” (Psalmul 110.1). Aceasta arată că cerințele dreptății divine au fost mai mult decât satisfăcute. Dumnezeu a fost glorificat prin lucrarea pe care Hristos a împlinit-o pe cruce.

Contrastul dintre jertfele aduse de preoții levitici și jertfa mare a lui Hristos nu putea fi mai mare. În aducerea acestor jertfe din Vechiul Testament, lucrarea preotului nu era niciodată terminată. Era o lucrare neterminată. Aceste jertfe trebuiau repetate în mod constant. Faptul că printre

Capitolul 10

obiectele din Cortul întâlnirii nu se afla niciun scaun indică aceasta. De aceea, scriitorul spune: „orice preot stă în picioare în fiecare zi, slujind”. În cei o mie cinci sute de ani, în care a existat și a fost valabil sistemul levitic, au fost aduse multe mii de jertfe de animale – dar niciuna dintre ele, nici măcar toate împreună, nu putea „înlătura păcatele”. În contrast cu aceasta, după ce a adus jertfa Sa unică, Hristos S-a așezat „pentru totdeauna” la dreapta lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că lucrarea de împăcare este definitiv împlinită. Astfel, lucrarea lui Hristos pe cruce este o lucrare „sfârșită” (Ioan 19.30). Contrastele aici sunt abundente. Preoții *stăteau în picioare*, Domnul *S-a așezat*. Preoții aduceau jertfe *de multe ori*, El a adus jertfa *o singură dată*. Jertfele lor acopereau păcatele pentru încă un an; jertfa Lui înlătură păcatele pentru totdeauna.

În traducerea engleză King James se spune că El S-a așezat „în eternitate” [*„forever”*] la dreapta lui Dumnezeu, dar aceasta ar putea fi înșelător, dacă înțelegem cuvântul în sensul său obișnuit. Ar însemna că El nu Se va mai ridica niciodată de pe tronul lui Dumnezeu. Totuși, aceasta este problematic, deoarece Scriptura spune că El Se va ridica și va reveni pentru a ne lua în cer și apoi pentru a judeca lumea în dreptate. O traducere mai bună este „pentru totdeauna”⁴.⁵ Aceasta înseamnă că El stă acolo neîntrerupt în contextul ispășirii păcatelor. El nu Se va mai ridica niciodată și nu va mai avea de-a face cu păcatul. Lucrarea Sa de pe cruce a rezolvat problema păcatului. Prin urmare, continuitatea neîntreruptă este asociată cu sensul valabilității definitive. Apoi este citat Psalmul 110.1: „așteptând până când vrăjmașii Lui vor fi puși ca așternut al picioarelor Lui”. Aceasta confirmă că Hristos Se va ridica într-adevăr într-o zi de pe tronul lui Dumnezeu, pentru a reveni și a judeca lumea.

Când cerul „s-a deschis” pentru Ștefan, el L-a văzut pe Hristos „stând [în picioare] la dreapta lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 7.56). Aceasta nu este în contradicție cu Evrei 10.12. Domnul stătea în acel moment dintr-un alt motiv. Iudeilor li se oferea încă ocazia de a-L accepta pe Hristos ca Mesia al lor. El stătea acolo și era gata să Se întoarcă pe pământ și să înființeze Împărăția, așa cum anunțaseră profeții Vechiului Testament, dacă ei s-ar fi pocăit și s-ar fi convertit (Faptele apostolilor 3.19,20). Aici, în Evrei 10, este vorba despre lucrarea de ispășire terminată a lui Hristos. El șade la dreapta lui Dumnezeu, pentru că lucrarea este împlinită. Faptul că El șade aici ne arată că oferta făcută lui Israel de a primi Împărăția era retrasă la acel moment.⁶

Versetul 14

După ce a vorbit despre ceea ce a realizat lucrarea lui Hristos pentru gloria lui Dumnezeu, scriitorul vorbește acum despre consecințele imediate ale lucrării lui Hristos pentru credincioși. El spune:

⁴ Literal „pentru ceea ce este neîntrerupt”.

⁵ Nota redacției: Traducerea engleză a lui J.N. Darby traduce aici „*in perpetuity*” și are următoarea notă de subsol: „După ce a împlinit lucrarea, El putea să Se așeze și rămâne [începând de atunci] neîntrerupt așezat, după ce a făcut totul. Acest fapt este în contrast cu preoții, care stăteau în picioare în fiecare zi.” Nota de subsol face referire la o altă notă de subsol la Evrei 5.6, în care expresia „*in perpetuity*” este explicată astfel: „[Aceasta înseamnă] mai degrabă o continuitate neîntreruptă și [nu atât de mult] că nu există un sfârșit.”

⁶ Nota redacției: În Evrei 10.12 se spune că Hristos S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, după ce a adus jertfa pentru păcat. Noi nu credem că explicația acestui pasaj trebuie căutată într-un context temporal cu Faptele apostolilor 7.56. Acolo se spune că Ștefan Îl vede pe Fiul Omului stând la dreapta lui Dumnezeu. După ce Hristos a împlinit lucrarea de răscumpărare, El S-a așezat imediat și pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu. În această privință, El nu mai are nimic de făcut.

Evrei 10.14: Pentru că, printr-o singură jertfă, i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți.

„Cei sfințiți” sunt aceia pe care Dumnezeu i-a ales pentru [anumite] binecuvântări – credincioșii. Ei trebuie să fie făcuți desăvârșiți în ceea ce privește conștiința lor, dacă vor să stea în libertatea ca închinători în prezența lui Dumnezeu. Aceasta se realizează prin înțelegerea și credința în lucrarea împlinită a lui Hristos. Este într-adevăr un fapt măreț: atâta timp cât Hristos stă „pentru totdeauna” (Evrei 10.12) la dreapta lui Dumnezeu, credinciosul a fost făcut desăvârșit „pentru totdeauna” (Evrei 10.14)! Una depinde de cealaltă. O lucrare desăvârșită a fost făcută de o Persoană desăvârșită, pentru a-i desăvârși pe credincioși. O conștiință desăvârșită este ceva ce a fost dat credinciosului, dar pe care nu-l aveau cei care credeau sub vechiul legământ. (Există încă un alt aspect al desăvârșirii, pe care credincioșii o vor primi când Domnul Se va întoarce la răpire [Filipeni 3.12; Evrei 11.40; Evrei 12.23] – gloriificarea lor [Romani 8.17,23,30; Filipeni 3.21], dar acesta nu este subiectul de aici).

Mărturia Duhului (versetele 15-18)

Versetul 15a

În continuare, mărturia Duhului este menționată ca mijloc prin care credinciosul știe că a fost binecuvântat prin lucrarea împlinită de Hristos. Scriitorul spune:

Evrei 10.15a: Dar și Duhul Sfânt ne mărturisește; ...

Mărturia Duhului nu este un sentiment cald, pe care El îl provoacă în inima credinciosului – cum spun unii: „Simt o arsură în piept” –, ci ceea ce El a spus în Sfânta Scriptură. Prin credința cu care acceptăm ceea ce Duhul a spus în Sfânta Scriptură despre credincioși, știm că prin moartea lui Hristos am fost „sfințiți” (adică puși deoparte pentru Dumnezeu spre binecuvântare) și „desăvârșiți”.

Scriitorul nu se referă aici la aspectul lucrării Duhului Sfânt la locuirea Sa în cel credincios – deși aceasta se aplică cu siguranță fiecărui credincios din această epocă (1 Tesaloniceni 4.8; Efeseni 1.13; 4.30; etc.). Să observăm cu atenție: el spune că mărturia Duhului este „față de noi”⁷, nu în noi. Deci, este vorba despre realități, pe care Duhul le-a prezentat în Sfânta Scriptură, nu despre sentimente subiective, care sunt produse în noi. Nu ar trebui să ne uităm la sentimentele noastre, pentru a obține certitudine cu privire la binecuvântările noastre, căci emoțiile și sentimentele noastre se schimbă mereu. Certitudinea ne va fi dată numai de ceea ce a spus [dinainte] Duhul lui Dumnezeu în Cuvântul lui Dumnezeu⁸. (În Romani 8.16 se spune că mărturia Duhului este „cu” duhul nostru. Și în 1 Ioan 5.10 citim că mărturia este „în” noi – dar acestea sunt alte aspecte, care nu sunt relevante aici.)

Versetele 15b-17

Evrei 10.15b-17: ... pentru că, după ce a spus: „Acesta este legământul pe care-l voi întemeia pentru ei, după acele zile”, zice Domnul: „Dând legile Mele în inimile lor, le voi înscris și în gândurile lor”; și: „nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor”.

⁷ Nota redacției: Traducerea engleză King James traduce: „Whereof the Holy Ghost also is a witness to us.”

⁸ Nota redacției: Traducerea engleză King James traduce „for after that he had said before”.

Capitolul 10

Prin cuvântul „după ce”, scriitorul se referă la ceea ce Duhul Sfânt a spus mai înainte în Ieremia 31 despre binecuvântările spirituale ale noului legământ. Deoarece este vorba de o epistolă iudeo-creștină, binecuvântările, la care se face referire aici, sunt în primul rând binecuvântările noului legământ și nu binecuvântările caracteristic creștine „în Hristos”, menționate în epistolele apostolului Pavel (Efeseni 1.3). Aceste binecuvântări ale noului legământ nu sunt exclusiv pentru creștini, ci sunt proprietatea comună a tuturor copiilor lui Dumnezeu care cred în Hristos – inclusiv rămășița răscumpărată a lui Israel și credincioșii dintre națiuni în viitoarea Împărăție Milenară (Apocalipsa 7). Deoarece prevederile noului legământ au fost explicate în detaliu în Evrei 8, scriitorul nu consideră necesar să le menționeze din nou aici. Prin urmare, el le scurtează și subliniază o binecuvântare deosebită: „Nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de fărădelegile lor.” „Păcatele” sunt faptele pe care le-am săvârșit, iar „fărădelegile”⁹ înseamnă răutatea inimii noastre (Psalmul 41.6; 66.18; 78.38; Isaia 32.6; 59.7; Matei 23.28; Faptele apostolilor 8.22,23). Aceasta arată că Dumnezeu S-a ocupat de întreaga noastră situație – de la nașterea faptelor noastre rele în inimile noastre până la faptele propriu-zise – și S-a ocupat complet de păcatele noastre în lucrarea de ispășire a lui Hristos. Astfel, El nu numai că îndepărtează păcatele noastre din conștiința noastră, ci și alungă orice amintire a lor din memoria Sa!

Să observăm că El nu limitează natura păcatelor care sunt iertate aici, așa cum era cazul sub legământul Legii. Sub acest sistem, numai „păcatele din neștiință”¹⁰ puteau fi iertate (Evrei 9.7), și asta numai în căile guvernării. În contrast cu aceasta, păcatele care pot fi iertate prin jertfa unică a lui Hristos – și asta pentru totdeauna – nu sunt doar păcate din neștiință, ci și păcate din îndrăzneală (temeritate, aroganță)! „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1.7). Cât de minunat este acest fapt, pentru că nimeni nu poate pretinde că a păcătuit doar din neștiință!

Mulți oameni cred că afirmația „nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor” înseamnă că Dumnezeu uită păcatele credincioșilor. Dar „a nu-ți mai aminti” nu este același lucru cu a uita. Am putea folosi expresii cu înflorituri retorice precum „păcatele noastre sunt iertate [*forgiven*], uitate [*forgotten*], pentru totdeauna [*forever*]”, dar astfel se asociază involuntar o slăbiciune umană cu modul în care Dumnezeu tratează păcatele noastre. Adevărul este că Dumnezeu a acționat pe o bază dreaptă pentru a îndepărta păcatele noastre: lucrarea împlinită de Hristos. Pe această bază, El le poate îndepărta în mod conștient din gândurile Sale în ceea ce privește judecata eternă, deoarece prețul pentru ele a fost plătit prin moartea lui Hristos. Acesta este un act divin de dreptate, nu o slăbiciune umană a uitării. A atribui lui Dumnezeu o slăbiciune umană în această chestiune înseamnă că El a tratat păcatele noastre cu neglijență. Luat în adevăratul sens al cuvântului, aceasta nu dă credinciosului o încredere reală că Dumnezeu S-a ocupat corect de păcatele noastre. Dacă Dumnezeu le-a uitat, poate că într-o zi Își va aminti de ele! Și atunci ce se va întâmpla? Cineva i-a scris lui J.N. Darby și l-a întrebat despre aceasta în legătură cu Evrei 10.17. Darby a răspuns:

⁹ Nota redacției: Traducerea engleză King James traduce în acest loc și în următoarele locuri cu „iniquities” („nedreptăți”).

¹⁰ Nota redacției: Traducerea CSV-Elberfelder are nota de subsol „*Unwissenheiten*” (neștiință).

Capitolul 10

Nu este ca și cum Dumnezeu ar fi uitat lucrurile, dar El nu-Și amintește de ele – nu le păstrează în memoria Sa – în niciun fel.¹¹

Scaunul de judecată al lui Hristos ne arată că Dumnezeu a înregistrat întreaga noastră viață, inclusiv păcatele noastre. În acel moment, vor fi discutate atât lucrurile „bune”, cât și cele „rele” din viața noastră. Aici sunt incluse și lucrurile pe care le-am făcut înainte de mântuire, deoarece retrospectiva se va referi la lucrurile pe care le-am făcut în trupul nostru. Și cu siguranță am fost în trupul nostru, înainte de a fi mântuiți (2 Corinteni 5.10). Această retrospectivă nu ar putea avea loc dacă Dumnezeu ar șterge părți din viața noastră din memoria Sa. Răspunsul simplu este că El încă știe cine suntem și ce am făcut, dar datorită eficacității lucrării împlinite de Hristos, El nu-Și va mai aminti păcatele noastre pentru a ne judeca.

Versetul 18

Evrei 10.18: Iar unde este iertare de acestea, nu mai este jertfă pentru păcat.

Concluzia întregii prezentări despre jertfa superioară a lui Hristos, pe care scriitorul a urmărit-o cu atenție în capitolele 9 și 10, este că jertfele levitice pentru păcat „nu mai trebuie aduse”, deoarece acum există o „iertare” eternă a păcatelor prin lucrarea de ispășire făcută de Hristos. Jertfele pentru păcat nu mai sunt în vigoare.

Cu această afirmație se încheie partea doctrinară a epistolei.

Îndemnuri practice (Evrei 10.19-13.25)

Ajungem acum la partea practică a epistolei. Pe baza adevărului, pe care scriitorul l-a făcut cunoscut în capitolele anterioare, el îndeamnă credincioșii în legătură cu privilegiile și responsabilitățile lor în Casa lui Dumnezeu. În această parte practică a epistolei urmează șapte grupuri de îndemnuri, care încep cu cuvintele „Să” (Evrei 10.22,23,24; 12.1,28; 13.13,15).

Fiecare creștin credincios este făcut preot

Marele rezultat, pentru credincioșii care au fost făcuți „desăvârșiți” prin lucrarea împlinită a lui Hristos (Evrei 10.14), este că toți sunt făcuți preoți. Apostolul Petru și apostolul Ioan confirmă aceasta (1 Petru 2.5,9; Apocalipsa 1.6). Fără a o spune cu cuvinte, din limbajul folosit de scriitor și din imaginile pe care le aplică credincioșilor, este atât de evident că el îi consideră preoți, încât nu consideră necesar să explice acest fapt.

1. *În primul rând*, preoția noastră este cuprinsă în afirmația: „având un mare preot peste casa lui Dumnezeu” (Evrei 10.21). Existența unui mare preot presupune că există o mulțime de preoți sub el.
2. *În al doilea rând*, scriitorul ne îndeamnă să slujim ca preoți și să „ne apropiem” în prezența lui Dumnezeu în Sfânta sfintelor din cer (Evrei 10.22). Acest lucru poate fi spus numai celor care sunt preoți.
3. *În al treilea rând*, imaginile preluate din sfințirea preoților aaronici sunt aplicate ca model celor care cred în Domnul Isus Hristos. El vorbește despre faptul că „trupurile noastre sunt spălate cu apă curată”, așa cum a fost cazul fiilor lui Aaron (Exodul 29.4; Leviticul 8.6).

¹¹ J.N. Darby, *Letters*, vol. 3, pag. 371.

Apoi vorbește despre faptul că suntem „stropiți” cu sânge, ceea ce s-a întâmplat și cu fiii lui Aaron (Exodul 29.19-20; Levitic 8.24).

Preoția credincioșilor este astfel presupusă în întregul pasaj.

Calea nouă și vie de acces în Sfânta sfintelor (versetele 19-22)

Versetul 19

Deoarece toți credincioșii sunt preoți, suntem îndemnați:

Evrei 10.19: Având deci, fraților, îndrăzneală să intrăm în Sfânta sfintelor prin sângele lui Isus, ... să ne apropiem ...

Această primă îndemnare îi consideră pe cei care cred în Domnul Isus ca fiind o comunitate de preoți, care au privilegii și libertăți, pe care preoții din Vechiul Testament nu le aveau. Prin urmare, suntem încurajați să folosim această libertate incredibilă de acces în prezența lui Dumnezeu și să intrăm „cu îndrăzneală” în „Sfânta sfintelor” în spiritul rugăciunii și al laudelor. Acest mare privilegiu îl datorăm eficacității „sângelui lui Isus” – un semn al lucrării Sale împlinite.

Domnul a intrat „prin”¹² sângele Său în Sfânta sfintelor cerească (Evrei 9.12). Și acum și noi putem intra acolo „prin” sângele Său (Evrei 10.19). El a intrat trupește; noi intrăm în duhul. Deoarece în starea actuală a trupului nostru nu ne este posibil să mergem literalmente în cer, este evident că scriitorul se referă la faptul că aceasta are loc în duhul, deoarece adevărata închinare creștină este în „Duhul” și conform noii revelații a „adevărului” (Ioan 4.23). În vechea epocă levitică, cu siguranță oamenii se rugau și se închinau lui Dumnezeu. Dar ei nu aveau înțelegerea că sunt primiți (o binecuvântare creștină) și, prin urmare, nu aveau libertatea pe care lucrarea împlinită a lui Hristos o dă credincioșilor. Rezultatul era că ei trăiau într-o distanță conștientă față de Dumnezeu. În sistemul Cortului întâlnirii, aceasta este exprimat prin faptul că poporul se închina în afara Locului Preasfânt (Luca 1.10).

Versetul 20

Evrei 10.20: ... pe calea cea nouă și vie pe care a deschis-o pentru noi prin perdea, care este carnea Lui, ...

Scriitorul numește acest mod de acces în prezența lui Dumnezeu „calea cea nouă și vie”. Ea este „nouă” pentru că nu este o modificare sau un adaos la vechea rânduială iudaică, ci este ceva complet nou. Creștinătatea nu a înțeles aceasta nici în trecut, nici în prezent. Peste tot, serviciul religios constă dintr-un amestec de serviciu divin creștin și vechiul serviciu divin iudaic. Rezultatul este un amestec între aceste două rânduieli opuse, care nu sunt nici cu adevărat iudaice, nici cu adevărat creștine. Această ordine creștin-iudaică, ca să o numim așa, nu este deloc ceea ce Dumnezeu a prevăzut pentru cei răscumparați prin sângele lui Hristos. El respinge chiar ideea de a amesteca cele două rânduieli (Evrei 13.10).

Această nouă rânduială a serviciului divin este numită și „vie”, deoarece omul trebuie să aibă o viață nouă (prin nașterea din nou) pentru a putea participa la ea. În ordinea iudaică din Vechiul Testament, omul nu avea nevoie de viață divină pentru a se bucura de priveliștea, sunetele și splendoarea serviciului divin din Templu. El putea participa la acesta fără a fi născut din nou!

¹² Nota redacției: Traducerea CSV-Elberfelder are nota de subsol „*durch sein eigenes*” (prin propriul Său).

Capitolul 10

Această cale nouă și vie este „deschisă pentru noi prin perdea, care este carnea Lui”. Aceasta înseamnă pur și simplu că perdeaua (o imagine a trupului lui Hristos) trebuia să fie ruptă, pentru ca noi, ca închinători curățiți, să putem intra în prezența lui Dumnezeu. Adică Hristos trebuia să moară. Deci, nu viața Lui desăvârșită ca Om ne-a deschis calea în prezența lui Dumnezeu, ci moartea Lui. De asemenea, Dumnezeu a plătit cu viața Fiului Său pentru acest privilegiu, pe care îl avem. Cunoașterea acestui fapt ar trebui să ne determine să tratăm acest privilegiu cu mare prețuire. Accesul nostru liber nu este în primul rând o binecuvântare, cât un privilegiu, care se bazează pe binecuvântările noastre.

Versetul 21

Evrei 10.21: ... și având un mare preot peste casa lui Dumnezeu, ...

Pentru a ne încuraja să intrăm în prezența lui Dumnezeu, scriitorul ne amintește că în Domnul Isus Hristos avem „un mare preot peste casa lui Dumnezeu”. Ca „Mai mare” Preot, El este acolo pentru a ne ajuta, mijlocind pentru noi, dar ca „Mare” Preot, El stă în fruntea casei lui Dumnezeu și poartă astfel responsabilitatea pentru tot ceea ce se întâmplă în această casă. Acest lucru corespunde rolului pe care Aaron îl avea în vechea rânduială levitică, când purta „nelegiuirea făcută în aducerea lucrurilor sfinte” asupra „tuturor darurilor” (jertfelor) pe care copiii lui Israel le aduceau lui Dumnezeu (Exodul 28.36-38). El purta „o bandă pe cap [turban, mitră]”, pe care era gravată o placă de aur cu cuvintele: „SFINȚENIE DOMNULUI”. Dacă cineva dintre copiii lui Israel aducea din greșală ceva care nu era conform cu porunca, Aaron purta nedreptatea, nu cel care aducea jertfa. Acest fapt avea scopul de a încuraja poporul să aducă jertfele sale.

În mod similar, pe calea nouă și vie, avem și noi un Mare Preot care Se ocupă de toate rugăciunile și laudele noastre și le aduce lui Dumnezeu în mod desăvârșit (Evrei 13.15; 1 Petru 2.5). Și când aducem în închinarea noastră ceva care nu este conform cu adevărul, El se ocupă de asta și îndepărtează ceea ce nu este plăcut (compară cu Leviticul 1.15,16). A avea un Mare Preot peste casa lui Dumnezeu, care slujește în acest fel, ar trebui să ne încurajeze să urmăm mai liber chemarea de a „ne apropia” și de a ne aduce laudele și închinarea noastră. Putem face aceasta cu încredere, pentru că știm că avem această siguranță.

Versetul 22

Evrei 10.22: ... să ne apropiem cu inimă sinceră, în siguranța deplină a credinței, având inimile curățite de o conștiință rea și trupul spălat cu apă curată.

Scriitorul menționează apoi patru lucruri, care îi fac pe credincioși capabili să se apropie de Dumnezeu ca preoți; două au de-a face cu poziția noastră înaintea lui Dumnezeu și două cu starea noastră.

- În ceea ce privește poziția noastră, „trupul nostru a fost spălat cu apă curată”. După cum s-a menționat, aceasta este o imagine care provine din spălarea preoților la sfințirea lor (Exodul 29.4). Este un simbol al curățirii, pe care o experimentăm prin nașterea din nou (Ioan 3.5; 13.10; 15.3). Duhul lui Dumnezeu a aplicat apa Cuvântului lui Dumnezeu asupra sufletelor noastre și ne-a dăruit astfel o viață nouă. Rezultatul este că suntem „cu totul curați”, deoarece această viață nouă este sfântă (Ioan 13.10).
- Noi avem și „inimile curățite”. Aceasta este o altă imagine care provine din stropirea preoților cu sânge la sfințirea lor (Exodul 29.20,21). Aceasta simbolizează curățirea judecătorească, pe care o avem prin credința în lucrarea împlinită a lui Hristos – pentru

care sângele Lui este semnul. Aceasta duce la faptul că credinciosul are o conștiință curată (Evrei 9.14; 10.2).

Cel care crede în Domnul Isus Hristos are astfel o dublă curățire, simbolizată de cele două mijloace divine de curățire, care au curs din coasta Domnului pe cruce: apa și sângele (Ioan 19.34).

În Ioan 19.34, „sângele” este menționat *înaintea* „apei”, deoarece este vorba despre un fapt istoric, în timp ce în 1 Ioan 5.6-8 apa este menționată *înaintea* sângelui, deoarece aici se referă la ordinea în care acestea sunt folosite în viața omului. Una este partea lui Dumnezeu, iar cealaltă este partea omului. În fața lui Dumnezeu, sângele trebuie să vină mai întâi. El este necesar pentru ca oamenii să poată fi binecuvântați. Toată lucrarea lui Dumnezeu prin Cuvântul și Duhul Său la nașterea din nou depinde și este orientată spre faptul că Hristos a venit în lume pentru a plăti prețul pentru păcat – despre care vorbește sângele.

J.A. Trench scrie:

„Unul dintre ostași I-a străpuns coasta cu o suliță, și îndată a ieșit sânge și apă” (Ioan 19.34). Aceasta este ordinea istorică. Și aici sângele este pe primul loc, ca fundament pentru tot ceea ce slujește gloriei lui Dumnezeu și binecuvântării noastre. În ordinea aplicării la noi, așa cum o exprimă Ioan în epistola sa (1 Ioan 5.6), apa vine prima: „El este Cel care a venit prin apă și sânge ... Și Duhul este Cel care mărturisește.”¹³

Scriitorul menționează apoi două lucruri practice, care sunt necesare, pentru ca credinciosul să poată sluji ca preot în prezența lui Dumnezeu:

- El vorbește despre necesitatea de a avea „o inimă sinceră”, adică o inimă care s-a judecat pe sine (1 Corinteni 11.28,31). În schimb, o inimă plină de viclenie, care ascunde adevărata sa stare, nu este o inimă sinceră. Așadar, trebuie să avem o inimă „sinceră” când ne apropiem de Dumnezeu în închinare (Evrei 10.22) și o inimă „curată” când citim Cuvântul Său (Luca 8.15).
- Scriitorul mai menționează, că avem „siguranța deplină a credinței”. Prin aceasta el nu se referă aici la siguranța mântuirii, ci la încrederea pe care o avem când ne apropiem de Dumnezeu în credință, pentru că avem o dublă curățire și ne-am judecat pe noi înșine.

Primele două lucruri („trupuri spălate” și „inimi stropite”) ne fac, așadar, preoți din punct de vedere al poziției noastre. Iar următoarele două („inimă sinceră” și „siguranța deplină a credinței”) ne fac preoți în sens practic. Primele două au de-a face cu poziția noastră înaintea lui Dumnezeu, iar ultimele două cu starea sufletului nostru. Ultimele două puncte explică poate de ce se întâmplă uneori ca doar câțiva frați să-și exercite preoția în mod audibil într-o adunare – unii dintre preoții prezenți probabil nu sunt într-o stare preotească, care să le permită să facă acest lucru. Răspunsul nu constă în a institui o clasă de bărbați pentru rugăciunea publică etc., așa cum se întâmplă în creștinătate, ci în a ne judeca pe noi înșine, astfel încât Duhul lui Dumnezeu să fie liber să ne călăuzească în adunări în rugăciunea publică și în laudă.

¹³ J.A. Trench, „Replies to Scripture Questions”, *Scripture Truth*, Anul 1, 1909, pag. 22.

Ținerea cu tărie a mărturisirii speranței noastre (versetul 23)

Versetul 23

Următoarea îndemnare are de-a face cu ținerea cu tărie a mărturisirii publice a credinței noastre într-o lume care se opune acesteia. El spune:

Evrei 10.23: Să ținem cu tărie mărturisirea speranței neclintite (deoarece credincios este Cel care a promis); ...

O „speranță” strălucitoare, aceea de a fi într-o stare glorificată alături de Hristos, fusese pusă înaintea acestor sfinți evrei. Ei nu trebuiau să renunțe la această speranță, deoarece „credincios este Cel care a promis” (compară cu Evrei 10.36,37). Faptul, că credincioșii evrei sunt îndemnați în acest fel, arată că ei se aflau sub o presiune enormă de a se retrage din poziția creștină, pe care o luaseră public.

Faptul că această îndemnare urmează îndemnul anterior, „a ne apropia”, ne dă cheia pentru a înțelege cum putem „să ținem cu tărie”. Dacă ne folosim cu adevărat de privilegiul de a intra în prezența lui Dumnezeu, vom primi puterea spirituală și convingerea care ne vor face capabili să înfruntăm obstacolele din calea noastră. Când credincioșii se clatină, aceasta se datorează de obicei faptului că au neglijat privilegiul de a intra în prezența lui Dumnezeu.

Îndemnarea reciprocă la dragoste și la fapte bune (versetele 24,25)

Versetele 24,25

Evrei 10.24,25: ... și să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune, nepărăsind strângerea noastră laolaltă, după cum obișnuiesc unii, ci încurajându-ne, și cu atât mai mult cu cât vedeți apropiindu-se ziua.

Următorul îndemn se referă la necesitatea încurajării reciproce. El spune: „să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune”. Aceasta arată că nu avem nevoie doar să ne apropiem de Dumnezeu, ci și „unii de alții”. În vremuri de persecuție și ispită, de a ne retrage, este deosebit de necesar să avem părtășie cu credincioșii și să ne încurajăm unii pe alții.

Avem nevoie de sprijinul reciproc al fraților și surorilor în credință, dar nu îl vom avea dacă nu mergem pe „urmele turmei” (Cântarea cântărilor 1.8). Deoarece suntem „păzitorii fratelui nostru” (Geneza 4.9), avem responsabilitatea de a veghea asupra stării celui alt și, dacă este necesar, de a-l avertiza când începe să se abată de la cale (Proverbe 24.11,12). Dar aceasta va fi dificil, dacă nu ne adunăm pentru slujire și părtășie (Faptele apostolilor 2.42). De aceea, scriitorul continuă: „nepărăsind strângerea noastră laolaltă, după cum obișnuiesc unii, ci încurajându-ne, și cu atât mai mult cu cât vedeți apropiindu-se ziua”. A lipsi de la strângerile laolaltă ale sfinților este un semn sigur că afecțiunile noastre scad. De obicei, acest fapt precedă părăsirea completă a unei adunări. Următoarele lucruri sunt semne revelatoare, care însoțesc de obicei pe cei care părăsesc o adunare:

Însușiri care îi caracterizează de obicei pe cei care părăsesc o adunare

- Încep să participe din ce în ce mai puțin la strângerile laolaltă.
- Se ocupă cu neajunsurile sfinților și ajung la concluzia că acolo nu există dragoste.
- Lipsește separarea de lume, fie ea seculară sau religioasă – și, în același timp, îi acuză pe cei care trăiesc în separare de ea că sunt legaliști.

Capitolul 10

- Ei afirmă că nu primesc hrană în străngerile laolaltă – străngeri laolaltă la care, de obicei, nici nu participă.
- Se simt repede jigniți.
- Își schimbă învățătura despre singurul centru al străngerii laolaltă, pentru a-și justifica plecarea.

În fața acestei tendințe de retragere, scriitorul subliniază necesitatea de „a ne încuraja unii pe alții, cu atât mai mult cu cât vedeți apropiindu-se ziua”. Este foarte important ca sfinților să li se transmită învățătura, deoarece ea este mijlocul prin care suntem zidiți (1 Timotei 4.16; 2 Timotei 2.15). Dar această îndemnare arată și că nu trebuie să neglijăm slujirea practică. Aceasta îi încurajează pe sfinți să continue. Cu cât vedem mai mult apropiindu-se „ziua” în care Domnul va apărea, pentru a învăța lumea dreptatea prin judecată (Isaia 26.9), cu atât mai mult va fi necesară această slujire în casa lui Dumnezeu. Până în acel moment, lucrurile vor deveni din ce în ce mai întunecate din punct de vedere moral și spiritual. De fapt, cel mai întunecat moment al istoriei lumii va fi chiar înainte de ziua în care Hristos va apărea (Matei 24.29,30). Apostazia de la credința creștină a început deja (1 Timotei 4.1; 2 Tesaloniceni 2.7) și, de aceea, este cu atât mai necesar să ne încurajăm unii pe alții. Adevărații credincioși nu pot cădea de la credință, dar pot fi luați de valul apostaziei din mărturisirea creștină și pot începe să renunțe la anumite principii și practici, pe care le-au susținut odată. Acesta este un pericol real.

După cum s-a menționat, „ziua” la care se referă scriitorul aici este arătarea lui Hristos. J.N. Darby scrie:

„Ziua”, despre care se vorbește aici nu este răpirea Adunării, ci arătarea lui Hristos.¹⁴

W. Kelly scrie:

Deoarece aici este vorba despre responsabilitate, „ziua” sau arătarea Domnului este cea care urmează după ce credincioșia noastră sau lipsa acesteia devine evidentă.¹⁵

S. Ridout scrie:

Sfinții, ai căror ochi erau unși, puteau spune: „Dar sfârșitul tuturor lucrurilor s-a apropiat” [1 Petru 4.7]. Ei știau că Hristos va apărea la sfârșitul lumii [Evrei 9.26], că va veni curând ziua în care vrăjmașii Lui vor fi puși sub picioarele Lui (Evrei 10.13). Și când au văzut că se apropia acea zi, s-au încurajat și mai mult unii pe alții. Ce să spunem noi, care trăim cu secole mai târziu? Cât de aproape este această zi pentru noi!¹⁶

A patra avertizare împotriva apostaziei (Evrei 10.26-39)

Pericolul de a păcătui cu voia (versetele 26-31)

Scriitorul întrerupe îndemnul său („să ...”) pentru a avertiza încă o dată asupra pericolului apostaziei. În a doua jumătate a capitolului 10, el avertizează cu privire la apostazie (Evrei 10.26-31), dar îi încurajează pe credincioși să aștepte până la sfârșit (Evrei 10.32-39). În capitolul 11, el

¹⁴ J.N. Darby, „Notes from Lectures on the Epistle to the Hebrews”, *Collected Writings*, vol. 27, pag. 400.

¹⁵ W. Kelly, *An Exposition of the Epistle to the Hebrews: with a new version*, Londra (T. Weston) 1905, pag. 191.

¹⁶ S. Ridout, *Lectures on the Epistle to the Hebrews*, New York (Loizeaux Brothers), pag. 207.

continuă să facă digresiuni de la aceasta, aducând exemple de oameni din Vechiul Testament, care au trăit în credință. Apoi, el reia îndemnul său în Evrei 12.1.

Versetele 26-27

Evrei 10.26-27: Pentru că, dacă noi păcătuim voit, după primirea cunoștinței adevărului, nu mai rămâne jertfă pentru păcate, ci o înfricoșătoare așteptare sigură a judecății și văpaie de foc care-i va mistui pe cei împotriviți.

Păcatul înfăptuit intenționat, la care se referă aici, este căderea din credință – păcatul predominant în întreaga epistolă. După cum s-a menționat, pericolul de a se lepăda de credință consta pentru evrei în aceea, că ei ar renunța la credința creștină și s-ar întoarce la iudaism. Aceasta este ceva, pe care l-ar face doar un fals mărturisitor, care nu a fost niciodată mântuit. Versetul 26 nu se referă, așa cum se crede adesea, la un creștin credincios apostat, care păcătuiește și astfel își pierde mântuirea. Creștinii credincioși nu pot pierde mântuirea (Ioan 10.27,28; etc.). Persoana, la care se face referire aici, este cineva, care „a primit cunoștința adevărului”, adică a fost *luminat* de acesta. Dar reține: nu se spune că persoana respectivă a și *crezut* adevărul. A primi adevărul și a crede adevărul sunt două lucruri diferite. Unii cred că cuvântul „noi” din acest verset indică faptul că scriitorul se referă la creștinii credincioși și se include pe sine însuși. Dar, așa cum am menționat, utilizarea cuvântului „noi” în această epistolă se referă, de obicei, la compatrioții scriitorului, care erau evrei, așa cum este cazul și aici.

Acest verset nu vorbește nici despre un păcătos care respinge Evanghelia. Respingerea Evangheliei poate fi desigur considerată păcat. Dar nu despre acest păcat este vorba aici. Omul de aici este mult mai responsabil decât păcătosul care respinge Evanghelia. El a acceptat Evanghelia în mod exterior și a mărturisit că el crede în Evanghelie, iar apoi a renunțat la tot. În capitolul 6, scriitorul arată clar că nu există vindecare de acest păcat intenționat al apostaziei. Unde s-ar putea găsi o jertfă pentru păcatele cuiva care a căzut? Dumnezeu a desființat jertfele iudaice, iar apostatul s-a îndepărtat de jertfa lui Hristos! Prin urmare, pentru un astfel de om „nu mai este nici o jertfă pentru păcate”. El nu are unde să se ducă și nu mai există nici o jertfă pentru el. El este pierdut.

J.N. Darby scrie:

Jertfa lui [a lui Hristos], adusă o dată pentru totdeauna, a fost singura jertfă. Dacă cineva a cunoscut valoarea acestei jertfe și apoi a renunțat la ea, nu mai era altă jertfă, la care să se poată refugia, și ea nici nu putea fi repetată vreodată. Nu a mai rămas nici o jertfă pentru păcat.¹⁷

Tot ce rămâne unui apostat este „o înfricoșătoare așteptare sigură a judecății” (Evrei 10.27). Un astfel de om se face singur „împotrivițor” al adevărului și, în consecință, va fi mistuit de judecata mâniei lui Dumnezeu.

Versetul 28

Evrei 10.28: Cine a disprețuit legea lui Moise moare fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori; ...

Pentru a ilustra gravitatea căderii din credință, scriitorul compară acest păcat comis cu premeditare cu păcatul comis cu mână înălțată în vechiul sistem și arată că este mult „mai grav”. Sub Lege, cel

¹⁷ J.N. Darby, *Betrachtung über Hebräer (Synopsis)*. Online la www.bibelkommentare.de.

Capitolul 10

care încălca o poruncă simplă cu mână înălțată era condamnat la moarte „pe mărturia a doi sau trei martori”. Un exemplu în acest sens este păcatul bărbatului care a adunat lemne în ziua de Sabat (Numeri 15.30-36). El a fost ucis cu pietre, pentru că a făcut aceasta „cu mână înălțată”! Nu era vorba de un păcat comis din greșeală, pentru care se putea aduce o jertfă de ispășire și persoana putea fi iertată prin căile guvernamentale (Leviticul 4.2; Numeri 15.27-29; Evrei 9.7).

Versetul 29

Scriitorul spune apoi:

Evrei 10.29: ... de cât mai rea pedeapsă gândiți că va fi socotit vrednic cel care L-a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu și a socotit necurat sângele legământului prin care a fost sfințit și L-a insultat pe Duhul harului?

Dacă sub Lege nu exista niciun remediu pentru un păcat comis cu mână înălțată, cu cât mai puțin în cazul unui apostat, care păcătuiește „cu mână înălțată” (adică „din voință proprie”) împotriva harului lui Dumnezeu!

Pentru a sublinia aceasta, scriitorul menționează în acest verset trei lucruri îngrozitoare, pe care le face un apostat când renunță la credința creștină și se întoarce la iudaism:

1. *În primul rând*, „calcă în picioare pe Fiul lui Dumnezeu”! Deci, el nu doar Îl respinge pe Hristos, ci Îl respinge în mod categoric și în cel mai disprețuitor mod cu putință. O astfel de respingere este o insultă la adresa măreției Persoanei Sale.
2. *În al doilea rând*, el „socotește necurat sângele legământului prin care a fost sfințit”. Prin mărturisirea creștinismului, cel care mărturisește că este credincios este sfințit în exterior, ceea ce comentatorii Bibliei numesc „sfințire relativă” (compară cu Romani 11.16; 1 Corinteni 7.14 și 2 Timotei 2.21). A fi separat în acest fel nu înseamnă că o persoană este mântuită, ci că se află într-o poziție privilegiată prin unirea sa cu creștinii credincioși. „Sângele noului legământ” a fost vărsat pe cruce (Matei 26.28). Lucrarea lui Hristos pe cruce a constituit temelia pentru noul legământ cu Israel, care urma să vină. Între timp, sângele Lui sfințește pe toți cei care în acest mod exterior mărturisesc credința în El. Cine se lepădă de această mărturisire tratează „sângele” lui Hristos ca fiind „necurat”¹⁸. Aceasta este o disprețuire șocantă a ceea ce este extrem de prețios în ochii lui Dumnezeu și în ochii tuturor celor care au fost răscumpărați prin sângele lui Hristos (1 Petru 1.18)!
3. *În al treilea rând*, apostatul „L-a insultat pe Duhul harului” – Persoana divină care a venit de la Dumnezeu pentru a ne transmite multe adevăruri minunate și pentru a ne dăruia multe binecuvântări minunate.

Nu este nevoie să spunem că este mult mai grav să fii vinovat de aceste lucruri decât să aduni lemne în ziua de Sabat! Dacă un păcătos era pedepsit aspru sub Lege pentru o încălcare atât de simplă, cu cât mai mult se va aplica aceasta unui om care face aceste lucruri îngrozitoare. Pedeapsa va fi proporțională cu gravitatea păcatului.

¹⁸ Nota redacției: Traducerea CSV-Elberfelder are nota de subsol „*unrein*”.

Versetele 30,31

Evrei 10.30,31: Pentru că-L știm pe Cel care a spus: „«A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti», zice Domnul!”, și din nou: „Domnul va judeca pe poporul Său”. Este înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!

Deși suntem, desigur, întristați de o astfel de necredință îndrăzneată, trebuie să ne abținem de la a condamna pe toți apostatați. Apostatații trebuie lăsați pe seama lui Dumnezeu. De aceea, scriitorul ne dă un cuvânt de avertizare: „A Mea este răzbunarea, *Eu* voi răsplăti”, zice Domnul. Și din nou: „Domnul va judeca pe poporul Său”. Cuvântul său final de avertizare este: „Este înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu.” Această afirmație gravă ar trebui să vorbească conștiinței tuturor celor care erau doar credincioși cu numele și care se gândeau să se retragă din comuniunea creștină și să se întoarcă la iudaism.

Trei lucruri, pe care nu trebuie să le pierdem din vedere (versetele 32-39)

Ultimele versete ale capitolului sunt pline de încurajare pentru cei care erau cu adevărat credincioși. Ei erau supuși persecuției din partea mulțimii necredincioase a poporului. Sub această presiune, ei obosiseră în credința lor și se îndoiau de calea lor. Era absolut necesar ca acești frați să continue calea credinței cu perseverență. Pentru a-i încuraja, scriitorul le prezintă trei lucruri, pe care nu trebuie să le piardă din vedere. Dacă aceste lucruri ar rămâne mereu vii în sufletul lor, ar fi cu siguranță motivați să continue pe această cale. Aceste trei lucruri vor avea același efect și asupra noastră.

1. Avem „o avere mai bună și statornică”

Versetele 32-34

Evrei 10.32-34: Dar amintiți-vă de zilele de la început, în care, după ce ați fost luminați, ați răbdat o mare luptă de suferințe: pe de o parte expuși ca priveriște prin insulte și necazuri și, pe de alta, făcându-vă părtași acelor care treceau astfel prin ele. Pentru că ați și suferit împreună cu cei închiși și ați primit cu bucurie răpirea bunurilor voastre, cunoscând că aveți pentru voi înșivă o avere mai bună și statornică.

Primul lucru pe care, potrivit dorinței scriitorului, ei nu ar trebui să-l piardă din vedere erau marile posesiuni spirituale, pe care le aveau în Hristos. Aceste binecuvântări și privilegii sunt extrem de prețioase și depășesc cu mult tot ceea ce aveau iudeii în iudaism. De fapt, ele sunt cele mai mari binecuvântări, pe care Dumnezeu le-a dat vreodată (sau le va da vreodată) creaturilor Sale! Astfel, prin har și prin legătura lor cu Hristos și prin Duhul Sfânt care locuiește în ei, creștinii au un loc special înaintea lui Dumnezeu, pe care ceilalți membri ai familiei Sale binecuvântate nu îl au. De aceea, ei sunt numiți „adunarea celor întâi-născuți” (Evrei 12.23). (Termenul „întâi-născuți” înseamnă că ei au întâietate față de ceilalți.) Creștinii credincioși nu ar putea fi mai binecuvântați (Efeseni 1.3).

Acești credincioși evrei aveau odinioară o înțelegere corectă a acestor lucruri spirituale, când au fost „luminați” și mântuiți prin Evanghelie, și trebuiau să fie chemați înapoi la această atitudine. De aceea el spune: „amintiți-vă de zilele de la început”. Odată ce au pășit pe calea creștină, ei au înțeles că partea lor în Hristos era ceva deosebit. Și considerau că era un privilegiu să fie găsiți vrednici să sufere pentru aceste lucruri. Drept urmare, au îndurat cu bucurie „mare luptă și suferințe”. Când erau batjocoriți în public de compatrioții lor, fiind „expuși la insulte și necazuri”, ei acceptau fără răzbunare, pentru că înțelegeau că aceasta era o parte a suferințelor pentru Hristos.

Capitolul 10

Chiar și atunci când „bunurile” lor (posesiunile materiale) erau jefuite din invidia altora, ei acceptau această pierdere „cu bucurie”. Pentru că știau că în Hristos aveau „o avere mai bună și statornică”, au fost capabili să îndure aceste lucruri într-un mod atât de remarcabil. În consecință, pentru ei merita să trăiască și să sufere pentru aceste lucruri.

Dar, cu regret, au fost descurajați de numeroasele obstacole de pe calea lor și și-au pierdut convingerile inițiale. De aceea, scriitorul le adresează acest îndemn. Remediul său pentru ei era întoarcerea la modul de gândire inițial, pe care îl aveau ca tineri creștini – dar nu întoarcerea la iudaism. Ei aveau nevoie de o reorientare a convingerilor lor, aruncând din nou o privire asupra a ceea ce le fusese dat. Atunci ar fi recunoscut din nou că era într-adevăr un mare privilegiu să fi primit aceste lucruri prețioase.

Nici pentru noi nu există nimic care să ne motiveze mai mult să continuăm cu convingere pe calea credinței, decât să recunoaștem ceea ce ne-a fost dat. Dacă ne oprim un moment să enumerăm numeroasele binecuvântări pe care le avem în Hristos, și care ne deosebesc de toate celelalte creaturi binecuvântate ale lui Dumnezeu, vom recunoaște imediat că ni s-a dat cu adevărat ceva deosebit. Este o denaturare să spunem că este un privilegiu să fii creștin.

2. Domnul vine foarte curând

Versetele 35-37

Evrei 10.35-37: Nu lepădați deci încrederea voastră care are mare răsplătire! Pentru că aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați făcut voia lui Dumnezeu, să primiți promisiunea. „Pentru că încă puțin, foarte puțin și Cel care vine va veni și nu va întârzia.

Al doilea lucru, pe care acești credincioși evrei nu ar fi trebuit să-l piardă din vedere era că Domnul urma să vină în curând – „încă puțin, foarte puțin”. Și El urma să aducă o răsplată deosebită pentru cei care au făcut voia lui Dumnezeu (Apocalipsa 22.12).

Menționarea venirii Domnului, așa cum o face scriitorul aici, ar trebui desigur să-i motiveze pe acești credincioși iubiți să continue drumul până în acel moment, pentru că pentru credință nu mai era departe. La fel, venirea Lui iminentă ar trebui să ne motiveze să continuăm drumul. Dacă ei așteptau venirea Domnului deja în timpul lor, cu cât mai mult ar trebui să o facem noi, care trăim multe secole mai târziu. Nu va mai dura mult! În traducerea engleză King James se spune „ezită”, dar ar trebui să fie „amână”¹⁹. Domnul a ezitat (a așteptat) aproape două mii de ani, pentru că nu era timpul Tatălui să-L trimită.²⁰ Dar când va veni acel moment, El nu va ezita să vină și să ne ia acasă (compară cu Psalmul 19.5).

¹⁹ Nota redacției: CSV-Elberfelder traduce „*ausbleiben* (a absentă, a lipsi)”.

²⁰ Nota redacției: În legătură cu răpirea, nu citim nimic în Biblie despre faptul că Tatăl Îl trimite pe Fiul să-i aducă acasă pe credincioși (compară cu Ioan 14.3; 1 Tesaloniceni 4.16). Cu toate acestea, când vine vorba de venirea Domnului Isus pentru a-Și instaura Împărăția, numai Tatăl știe când va fi acest moment (Marcu 13.32; Faptele apostolilor 1.7).

3. Retragerea nu este pe placul Domnului

Versetele 38,39

Evrei 10.38-39: Și cel drept va trăi prin credință; și dacă cineva dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el”. Dar noi nu suntem dintre aceia care dau înapoi spre pieire, ci ai credinței, spre păstrarea sufletului.

Al treilea punct, pe care acești frați iubiți nu trebuiau să-l piardă din vedere, era că Domnului nu-I place ca cineva să se retragă de la calea credinței.

În aceste versete, scriitorul vorbește despre „a da înapoi”, ceea ce poate face „cineva” (inclusiv credincioșii)²¹, și despre „a da înapoi spre pieire” (a se lepăda), ceea ce pot face numai cei care mărturisesc credința (dar nu au credința), renunțând la mărturisirea credinței lor în Hristos. Ambele au de-a face cu îndepărtarea, dar una (căderea) este infinit mai gravă. După cum s-a menționat, adevărații credincioși nu pot cădea din credință. Dar ei pot fi influențați de curentul de cădere, care se răspândește „în vremurile din urmă” în creștinătate (1 Timotei 4.1). Și pot renunța la anumite principii și practici, pe care le-au susținut odată.

Oricine se gândește să se retragă de pe calea cea dreaptă – chiar dacă crede că este doar o mică abatere – trebuie să-și amintească că astfel se expune posibilității disciplinării lui de către Domnul. Dumnezeu Își iubește poporul și nu va permite credincioșilor să continue pe o cale a nedreptății sau a compromisului, fără să-i pedepsească pentru a-i aduce înapoi (Evrei 12.5-11; Osea 2.6,7). De aceea, retragerea de pe cale aduce adesea dificultăți nedorite în viața noastră și, prin urmare, nu ar trebui considerată o opțiune. Viața pe calea credinței este deja destul de dificilă, fără să mai adăugăm probleme suplimentare prin neglijența și neascultarea noastră.

Singurul lucru logic pentru noi este să continuăm să mergem pe calea aceasta și să-I cerem lui Dumnezeu harul de a persevera în dificultățile și necazurile pe care le aduce o viață de ascultare de Cuvântul Său. Scriitorul citează din Habacuc 2.4, pentru a arăta că „cel drept va trăi prin credință”, deoarece aceasta este normal pentru un copil al lui Dumnezeu, indiferent de epoca în care trăiește, așa cum arată capitolul următor (11). De aici rezultă necesitatea de a umbla „în temere în timpul pribegiei” noastre. Căci știm că Tatăl nostru, în căile Sale de guvernare, poate aduce judecata în viața noastră, pentru a ne corecta, dacă Îl nemulțumim în vreun fel pe Domnul (1 Petru 1.17).

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/der-brief-an-die-hebraeer-10-a15391.html>

Tradus din *The Epistle to the Hebrews. The New and Living Way of Approach to God in worship in Christianity*

Christian Truth Publishing 2017

²¹ Nota redacției: Există comentatori, care sunt de părere că expresia „cineva” din citatul din Habacuc 2,4a se referă în acest context doar la mărturisitorii creștini. Noi personal credem că această afirmație este valabilă în general și că există și o retragere a credincioșilor și că Domnul nu poate avea plăcere de cineva care are o astfel de atitudine.